

M-am fâstâcit

Mihai Manolescu

M-am fâstâcit, când ți-am văzut
Întâia oară ochii verzi
Și poate nu o să mă crezi,
Dar m-au lăsat aproape mut.

Abia mi-am revenit puțin
Și fâstâcit am fost din nou,
Vrăjit complet de părul tău,
Ce strălucea în chip divin.

Am vrut să scap de-acest defect
Și-am coborât privirea mea,
Oprind-o, fâstâcit, așa,
Pe sâni conturați perfect.

Dorind să fug din nou cu ochii,
I-am dus, timid, ceva mai jos,
Dar s-au trezit pe-un șold frumos,
Sculptat anume pentru rochii.

Captivi de-atâta perfecțiune,
Fugari s-au vrut a fi din nou,
Alunecând pe trupul tău
Mai tulburați decât s-ar spune.

Iar ce-am văzut, mi-a fost de-ajuns
Să mă blochez de-acum de tot,
Simțind că singur n-am să pot
Problemei să-i găsesc răspuns...